

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE | zima 2022

Dětem i rodičům

Jak Diakonie Rýmařov pomáhá
pracujícím maminkám

Vážení a milí čtenáři,

kdy jindy než o adventu se sluší připomenout, že nedílnou součástí každého lidského života je také jeho spirituální rozměr. Lze ho chápat i jako prožívanou otázku, jaký má život vlastně smysl. Naléhavě se nám ozývá zejména v životní krizi. Diakonie lidem v životních krizích pomáhá. Proto se naše služba neobejde bez duchovního doprovázení, spirituální péče. Léta ji v Diakonii zajišťovali víceméně neformálně evangeličtí faráři nebo jiní dobrovolníci. V posledním roce jsme se pokusili postoupit dále, kaplanskou službu v Diakonii profesionalizovat. Na starosti to měly Juliana Hamariová a Radmila Včelná, naše dvě koordinátorky kaplanské služby. Chci jim tímto moc poděkovat. Díky nim už Diakonie vyhlíží první profesionální kaplany, kteří prošli nástupním kurzem určeným všem, kdo mají o kaplanskou službu v Diakonii zájem.

Inspirativní čtení vám přeje

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

„Učit se“, to mělo pro staré Židy velkou vážnost. „Učení“, to jsou otcové a matky, předci a dějiny, tradice, Tóra, Zákon. „Učit se“ mohlo člověku přinést jen dobré věci. Vyučovat druhé byla čest, vzdělávat se byla výsada a hodnota.

Možná jsme už zažili příliš špatných „nauk“ a nechceme druhým zatemňovat svět svým výkladem. Tak se „učení“ trochu straníme. Raději děti i dospělé podporujeme v jejich růstu, doporučujeme, domlouváme se s nimi o jejich představách, než abychom někoho „učili“ žít.

Erik Erikson, židovský psycholog, psal o základní naději, se kterou se dítě rodí na svět a kterou ho nikdo učit nemusí. Jen

s nadějí a důvěrou, jakou máme jako děti, prý můžeme vstoupit do Božího království, říká Ježíš. Snad se tomu se jakoby znovu učíme, když se nám to během života různě ztrácí a komplikuje.

Jeremiáš o Božím království říká, že tam budeme opět v základním módu naděje a důvěry. Tam už Hospodina nikdo nezatemní, nikdo nepřekroučí a nevsune mu do úst svoje projekce a strachy. Tam budeme mít s Hospodinem každý svůj vztah, intimně, na vlastní kůži, do hloubky se poznáme a budeme se znát. To je naděje, kterou nám připomíná advent.

■ **Juliana Hamariová**